

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **M., s. r. o.,**
IČ: X,
se sídlem K., B.,

proti
žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze,**
se sídlem Pod Sídlištěm 9, Praha 8,

za účasti osoby zúčastněné na řízení: **A., a. s.,**
IČ: X,
se sídlem V L., R.,
zastoupena JUDr. Erikou Neumannovou,
advokátkou se sídlem Marie Cibulkové 34, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2015, č. j. ZKI PR-O-60/548/2015-12,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2015, č. j. ZKI PR-O-60/548/2015-12, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“),

domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálního pracoviště Kladno (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 15. 4. 2015, č. j. OR-258/2014-203/11. Tímto rozhodnutím katastrální úřad nevyhověl nesouhlasu žalobkyně s neprovedením opravy z důvodu, že se v dané věci nejedná o chybu v katastrálním operátu ve smyslu § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „katastrální zákon z roku 2013“), a rozhodl, že geometrické a polohové určení parcely katastru nemovitostí p. č. X v katastrálním území B. (stejně jako všechny pozemky v tomto rozsudku uváděné) bude po právní moci tohoto rozhodnutí nadále evidováno podle geometrického plánu č. X a budova na této parcele (dále jen „trafostanice“) bude nadále evidována jako budova bez čísla popisného a evidenčního se způsobem využití stavba technického vybavení.

- 2 Žalobkyně v žalobě uvádí, že z jejího pozemku p. č. X (dříve p. č. X) byla bez jejího vědomí oddělena parcela č. X. K tomuto rozdělení nebyl žádný důvod a ani nedává logický smysl, jestliže se na pozemku p. č. X o výměře 70 m² nachází stavba, která zabírá toliko plochu o výměře 32 m². K rozdělení pozemku došlo zcela bez vědomí žalobkyně (vlastníka) a také bez územního rozhodnutí, což je v rozporu se stavebním zákonem. Žalobkyně proto požádala o opravu chyby v katastrálním operátu, čemuž nebylo katastrálním úřadem ani žalovaným vyhověno.
- 3 Žalobkyně namítá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nijak nevypořádal s odvolací námitkou žalobkyně, že k rozdělení pozemku p. č. X došlo bez jejího vědomí a bez územního rozhodnutí.
- 4 Dále žalobkyně namítá, že je napadené rozhodnutí zmatečné. V odůvodnění je uvedeno, že podle pokynu Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. X ze dne 1. 12. 2012, č. j. ČÚZK 26730/2012 – 22, se změna druhu pozemku zapisuje do katastru nemovitostí na základě ohlášení vlastníka. Tento závěr je však v rozporu s výrokem, kterým žalovaný zápis bez ohlášení vlastníka aprobuje jako správný.
- 5 Konečně žalobkyně namítá, že ani žalovaný, ani Ministerstvo zemědělství nejsou oprávněni měnit obsah kolaudačního rozhodnutí; k tomu je oprávněn toliko příslušný stavební úřad. Jestliže tedy bylo v kolaudačním rozhodnutí uvedeno, že se stavba nachází na pozemcích p. č. X, X, X, X a X, měl z toho žalovaný vycházet a nikoli text kolaudačního rozhodnutí svévolně měnit.
- 6 Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na napadené rozhodnutí, rozhodnutí soudů vydané v soukromoprávním sporu týkajícím se trafostanice, který žalobkyně vedla s osobou zúčastněnou na řízení (rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 30. 9. 2010, č. j. 19 C 121/2009–315, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2011, č. j. 28 Co 662/2010–386, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2013, č. j. 22 Cdo 2697/2011–436), a uvádí, že své rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné, neboť na jeho stranách 11–13 podrobně rozvedl, proč postup katastrálního úřadu hodnotí jako správný. Listiny předložené k provedení záznamu do katastru nemovitostí byl katastrální úřad podle § 8 odst. 1 tehdy platného zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, oprávněn přezkoumávat pouze co do chyb v psaní nebo v počtech či jiných zjevných nesprávnostech. Postup v souladu se zákonem nemůže být v žádném případě považován za chybu, jíž je třeba opravit.

- 7 Namítá-li žalobkyně, že katastrální úřad je oprávněn provést změnu druhu pozemku pouze se souhlasem vlastníka, argumentuje aktuální právní úpravou, která nebyla platná v rozhodné době. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, jestliže postupoval správní orgán v souladu s právními předpisy účinnými v rozhodné době, nemůže být takový postup ve světle následné změny právních předpisů nazírán jako zjevný omyl.
- 8 Konečně má žalovaný za to, že nedošlo k neoprávněné změně obsahu kolaudačního rozhodnutí ze dne 13. 2. 1992, č. j. Výst. 286/1992/Pe. V tomto kolaudačním rozhodnutí je uvedeno, že celá stavba sestává mj. z elektropřípojky a trafostanice. Podle notářského zápisu ze dne 25. 8. 1999, sp. zn. 327/99, byla trafostanice – jako dosud v katastru nemovitostí neevidovaná stavba bez č. p. a č. e. – zapsána jako vlastnictví společnosti Zemědělské zásobování a nákup v Berouně, a. s. (někdejší název osoby zúčastněné na řízení) na list vlastnictví č. X. Přitom byl z pozemku žalobkyně p. č. X podle geometrického plánu č. X vydělen pozemek p. č. X, který byl zapsán do katastru nemovitostí jako vlastnictví žalobkyně. Trafostanice tak byla do katastru nemovitostí zapsána jako stavba na cizím pozemku ve smyslu § 5 odst. 6 zákona č. 344/1992 Sb. o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon z roku 1992“).
- 9 Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
- 10 Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvádí, že citovaná rozhodnutí ani kolaudační rozhodnutí ze dne 13. 2. 1992 nejsou ve vztahu k oddělení pozemku p. č. X relevantní. Oddělení tohoto pozemku nemohlo představovat zápis stavby na cizím pozemku, protože na tomto pozemku stavba nikdy nestála; stojí tam toliko dočasná stavba o poloviční výměře odděleného pozemku. V době, kdy žalovaný chybu udělal, platil stavební zákon z roku 1976. Žalobkyně uzavírá, že nepovažuje za problematickou skutečnost, že byla – nikdy nezkolaudovaná, pouze rozestavěná – trafostanice zapsána do katastru nemovitostí, nýbrž to, že k rozdělení pozemku došlo bez jejího vědomí a souhlasu, bez její účasti v příslušném správním řízení, a to, že vydělený pozemek dvojnásobně přesahuje výměru trafostanice.
- 11 Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvádí, že je vlastníkem trafostanice stojící na pozemku p. č. X, jenž je ve vlastnictví žalobkyně. Pozemek p. č. X, na němž se již nacházela trafostanice, nabyla právní předchůdkyně žalobkyně kupní smlouvou dne 8. 2. 1992, přičemž uvedla, že je obeznámena s fyzickým stavem této nemovitosti. Dne 4. 4. 1997 byl tento pozemek převeden na žalobkyni (personálně ovšem obsazenou stejně jako její právní předchůdkyně), která také o existenci trafostanice musela vědět. Z žaloby nevyplývá, kdy se žalobkyně dozvěděla o rozdělení pozemku, avšak poté zahájila s osobu zúčastněnou na řízení soudní spor, v němž nebyla úspěšná. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že její postup byl v souladu se zákonem; v opačném případě by ostatně žalovaný oddělení pozemku p. č. X nepovolil. Stavba trafostanice také není neoprávněná ani nedokončená; naopak je nedílnou provozní součástí areálu osoby zúčastněné na řízení. Požadavek sloučení pozemků p. č. X a p. č. X a požadavek na vedení nového řízení, jehož by byla žalobkyně účastnicí, jestliže předchozí řízení řádně proběhlo, považuje osoba zúčastněná na řízení za nesmyslné a navrhuje zamítnutí žaloby.
- 12 Žalobkyně v reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení uvádí, že její soukromoprávní spory s osobou zúčastněnou na řízení již skončily výše uvedeným usnesením Nejvyššího soudu a vše nyní směřuje k uzavření nájemní smlouvy, z níž

- bude osoba zúčastněná na řízení oprávněna užívat pozemky žalobkyně k obsluze trafostanice. To však není relevantní ve vztahu k tomu, jakým způsobem byly pozemky p. č. X a p. č. X rozděleny.
- 13 Žalovaný v duplice uvádí, že k oddělení pozemku p. č. X došlo na základě notářského zápisu ze dne 25. 8. 1999 a geometrického plánu č. 628-14/98 v souvislosti se zápisem trafostanice do katastru nemovitostí; nikoli tedy v důsledku svévole správních orgánů, jak tvrdí žalobkyně. Na pozemku p. č. X se nachází kromě trafostanice i jiné drobné stavby a plochy, které slouží k lepšímu užívání stavby. Tento pozemek byl do katastru nemovitostí zapsán záznamem, přičemž na tehdejší úpravu záznamu se nevztahovala ustanovení upravující správní řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 1998, sp. zn. II. ÚS 315/98). Trafostanice je legální stavbou, která byla zkolaudována. Žalovaný uzavírá, že zápis vlastnického práva na listu vlastnictví č. X k pozemku p. č. X a na listu vlastnictví č. X ke stavbě trafostanice má oporu v listinách založených v katastru nemovitostí, a tudíž se nejedná o chybu ve smyslu § 36 katastrálního zákona z roku 2013.
- 14 Žalobkyně v triplice uvádí, že se na pozemku p. č. X žádné drobné stavby nenachází. Ve věci dělení pozemků mělo proběhnout územní řízení za účasti žalobkyně. Trafostanice podle přesvědčení žalobkyně nikdy zkolaudována nebyla. Žalobkyně má za to, že citovaný nálezy Ústavního soudu na věc nedopadá, neboť se netýká otázky dělení pozemků. Konečně žalobkyně doložila nájemní smlouvu uzavřenou dne 2. 11. 2016 žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení, přičemž podle této smlouvy skončí nájem ke dni 31. 12. 2019; poté hodlá žalobkyně trafostanici odstranit.
- 15 Osoba zúčastněná na řízení v dalším vyjádření uvedla, že trvá na svých předchozích tvrzeních a má za to, že předložená nájemní smlouva není ve vztahu k předmětu soudního řízení relevantní.
- 16 Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně požádala o opravu chyby v katastrálním operátu dne 30. 12. 2014. Dne 29. 1. 2015 oznámil katastrální úřad žalobkyni, že opravu údajů neprovedl z důvodu, že k zápisu pozemku p. č. X do katastru nemovitostí došlo v souvislosti se zápisem stavby trafostanice jako vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, a to na základě čestného prohlášení osvědčeného notářským zápisem ze dne 25. 8. 1999, NZ 327/99, N 349/99, a na základě geometrického plánu č. 628-14/98 ze dne 5. 6. 1998 (obě listiny jsou součástí správního spisu). Podle přiloženého prohlášení Ministerstva zemědělství ze dne 4. 8. 1999 byla trafostanice dne 13. 5. 1994 prodána právní předchůdkyni osoby zúčastněné na řízení dražebním příklepem v rámci tzv. malé privatizace; trafostanice byla zkolaudována rozhodnutím Městského úřadu Kladno ze dne 13. 2. 1992, č. j. Výst. 286/1992/Fe. Dne 7. 2. 2015 podala žalobkyně další žádost o opravu chyby v katastrálním operátu, kterou katastrální úřad posoudil jako nesouhlas s neprovedením opravy, a dne 17. 2. 2015 zahájil řízení ve věci opravy chyby v katastrálním operátu, přičemž jako účastníka řízení obeslal i osobu zúčastněnou na řízení. Osoba zúčastněná na řízení posléze do správního spisu založila rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 30. 9. 2010, č. j. 19 C 121/2009–315, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2011, č. j. 28 Co 662/2010–386, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2013, č. j. 22 Cdo 2697/2011–436; všechna rozhodnutí se týkají sporu o vlastnictví, resp. o oprávněnost stavby trafostanice, jenž žalobkyně s osobou zúčastněnou na

řízení bezúspěšně vedla. Dne 7. 4. 2015 se žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí a uvedla, že geometrický plán č. X je zcela chybný, a požadovala vypracování nového. Dne 15. 4. 2015 vydal katastrální úřad prvostupňové rozhodnutí, jímž nesouhlasu žalobkyně nevyhověl, s odůvodněním, že se nejedná o chybu ve smyslu § 36 katastrálního zákona z roku 2013. Nad rámec toho, co uvedl v oznámení ze dne 29. 1. 2015, katastrální úřad doplnil, že výměra pozemku p. č. X m² (přesahující výměru trafostanice, a proto podle žalobkyně chybná) je v souladu s § 11 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), podle něhož je zastavěnou součástí pozemku ta část, na níž stojí stavba, a části se stavbou bezprostředně související a nutné k jejímu provozu.

- 17 Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uvádí, že závěry katastrálního úřadu jsou nepřezkoumatelné, protože v prvostupňovém rozhodnutí nezdůvodnil, proč vůbec došlo k oddělení pozemku p. č. X a ke změně jeho druhu (a to bez vědomí žalobkyně), proč má výměru právě 70 m², pokud na něm stojí budova o výměře pouhých 32 m², a jak přesně je přesahující plocha nutná pro provoz stavby. Dále žalobkyně zpochybnila pravost sdělení Ministerstva zemědělství a kolaudačního rozhodnutí ze dne 13. 2. 1992 s tím, že ministerstvo ani příslušný stavební úřad tyto listiny v archivu nemají. Konečně žalobkyně zpochybnila účastenství osoby zúčastněné na řízení ve správním řízení. K odvolání se vyjádřila také osoba zúčastněná na řízení, přičemž odmítla odvolací námitky žalobkyně a mj. uvedla, že trafostanice je oprávněná a zkolaudovaná. Uvedené doložila mj. rozhodnutím ONV Kladno, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 30. 10. 1987, č. j. VÚP/3614-1987-Ve 328.1, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby posklizňové linky, včetně „rekonstrukce trafostanice“, na pozemcích p. č. X, X, X, X a X, a kolaudačním rozhodnutím Městského úřadu Kladno ze dne 13. 2. 1992, č. j. Výst. 286/1992/Fe, které nabylo právní moci dne 4. 3. 1992 a kterým bylo povoleno užívání stavby posklizňové linky, jejíž součástí je mj. „TS“ (trafostanice), umístěné na pozemcích p. č. X, X, X, X a X. Dne 9. 7. 2015 žalovaný datoval a odeslal výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, avšak ani jeden z účastníků tohoto svého práva nevyužil. Dne 19. 8. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
- 18 Podle § 5 odst. 5 katastrálního zákona z roku 1992, ve znění účinném do 31. 8. 2000, musí být pro zápis nových staveb, reálně oddělovaných částí nemovitostí, jakož i věcného břemene k části pozemku do katastru, předložen též geometrický plán a u nových staveb též doklad o přidělení čísla popisného nebo evidenčního.
- 19 Podle § 5 odst. 6 katastrálního zákona z roku 1992, ve znění účinném do 31. 8. 2000, se jako vlastník novostavby, která je předmětem evidování v katastru, zapisuje stavebník uvedený v kolaudačním rozhodnutí, není-li jinou listinou prokázáno, že vlastníkem je někdo jiný.
- 20 Podle § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv“), se práva uvedená v § 1 odst. 1 tohoto zákona, která vznikla, změnila se nebo zanikla ze zákona, rozhodnutím státního orgánu, příklepem licitátora na veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem a zpracováním, zapisují záznamem údajů na základě listin vyhotovených státními orgány a jiných

listin, které podle zvláštních předpisů potvrzují nebo osvědčují právní vztahy, do katastru.

- 21 Podle § 8 odst. 1 a 2 zákona o zápisech vlastnických a jiných věcných práv, ve znění účinném do 31. 12. 2013, katastrální úřad zjistí, zda je předložená listina bez chyb v psaní nebo počtech a bez jiných zřejmých nesprávností a zda navazuje na dosavadní zápisy v katastru. Je-li listina vyhotovena státním orgánem nebo jiná listina způsobilá k vykonání záznamu, provede katastrální úřad zápis do katastru, jinak vrátí listinu tomu, kdo ji předložil.
- 22 Podle bodu 4.1.2 návodu pro vedení katastru nemovitostí ze dne 6. 4. 1999, č. j. ČÚZK 89/1999–23, se nová (dokončená) budova, která není dosud v katastru evidována, zapisuje na podkladě ohlášení jejího vlastníka doloženého: a) plánem pro vyznačení budovy, pokud budova není zobrazena v katastrální mapě, b) dokladem o přidělení čísla popisného nebo čísla evidenčního, pokud se budově přiděluje, c) dokladem o vymezeném způsobu využití budovy, tj. kolaudačním rozhodnutím u budovy dokončené po 1. říjnu 1976 nebo rozhodnutím o povolení k uvedení dokončené stavby do trvalého provozu (užívání) [...] d) je-li budova postavena před 1. zářím 1966 nebo na základě stavebního povolení vydaného do 1. ledna 1994 na pozemku, který je dosud v katastru evidován v některém druhu zemědělských pozemků, vychází se ze vzniklého stavu a pozemek pod stavbou se změní na zastavěnou plochu a nádvoří, aniž je nutné doložení rozhodnutí o odnětí pozemku ze zemědělského půdního fondu podle dříve platných předpisů nebo souhlas orgánu ochrany půdního fondu o odnětí pozemku ze zemědělského půdního fondu. [...] Vlastník budovy se zapisuje podle odst. 3.1.1.
- 23 Podle bodu 3.1.1. návodu pro vedení katastru nemovitostí ze dne 6. 4. 1999, č. j. ČÚZK 89/1999–23, se jako vlastník nové budovy (odst. 4.1.2) zapisuje stavebník uvedený v kolaudačním rozhodnutí, popř. v povolení k uvedení budovy do trvalého provozu (užívání), není-li jinou listinou (smlouvou o dílo, schváleným soudním smírem nebo rozsudkem soudu, usnesením soudu, vydaném v řízení o dědictví, rozhodnutím správního orgánu, apod.) prokázáno, že vlastníkem je někdo jiný.
- 24 Podle § 11 odst. 1 zákona o půdě, ve znění pozdějších předpisů, je zastavěnou součástí pozemku ta část, na níž stojí stavba, a části se stavbou bezprostředně související a nutné k jejímu provozu.
- 25 Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
- 26 Žalobkyně uplatňuje ve vztahu k napadenému rozhodnutí tři žalobní námitky. Namítá, že k zápisu trafostanice a rozdělení jejího pozemku došlo bez jejího vědomí, přičemž se žalovaný s touto odvolací námitkou vůbec nevypořádal. Dále žalobkyně namítá, že se žalovaný při zapisování trafostanice do katastru

nemovitostí neřídil pokynem Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. X ze dne 1. 12. 2012, č. j. CÚŽK 26730/2012–22, ačkoli se na něj v napadeném rozhodnutí odkazuje. Konečně žalobkyně namítá, že žalovaný nevycházel z obsahu kolaudačního rozhodnutí Městského úřadu Kladno ze dne 13. 2. 1992, č. j. Výst. 286/1992/Fe.

- 27 Soud zdůrazňuje, že pod položkou výkazu změn č. 172/1999 byla do katastru nemovitostí zapsána budova trafostanice a v souvislosti s tím byl z pozemku p. č. X oddělen pozemek p. č. X o výměře 70 m². Ze samotného geometrického plánu je zřejmé, že byl vyhotoven pro vyznačení budovy – trafostanice na pozemku p. č. X. Parcela č. X je ovšem vymezena tak, že je tvořena nejen průmětem obvodového pláště budovy se zemí, ale i pásem pozemku okolo budovy v šířce 0,5 m a přístupovou komunikací.
- 28 Nejprve žalobkyně namítá, že Ministerstvo zemědělství, resp. žalovaný, „svévolně změnili kolaudační rozhodnutí“. Soud konstatuje, že tím, že na kolaudační rozhodnutí ze dne 13. 2. 1999, týkající se pozemků p. č. X, X, X, X a X, žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje a uvádí, že se vztahuje rovněž na trafostanici postavenou na pozemku p. č. X, bezpochyby k žádné „změně“ tohoto kolaudačního rozhodnutí nedošlo; měnit pravomocné kolaudační rozhodnutí je totiž možné pouze zákonem stanoveným postupem a nikoli pouze několika slovy v odůvodnění rozhodnutí. Žalobkyně však svou námitkou vystihla, že z napadeného rozhodnutí není jasné, proč má žalovaný za to, že se kolaudační rozhodnutí ze dne 13. 2. 1992 vztahuje i na předmětnou trafostanici. Soud proto tuto žalobní námitku vyložil tak, že je tento závěr žalovaného nepřezkoumatelný, a jako s takovou se s ní ztotožnil.
- 29 Oprava chyby v katastrálním operátu slouží k odstranění případných rozporů mezi stavem zápisů v katastrálním operátu a obsahem listin založených ve sbírce katastrálního úřadu, které byly podkladem pro provedení zápisu (v dané věci jde o položku výkazu změn č. 172/1999). Tento institut je tak využitelný pouze v případě, že se jedná o chyby v evidenci nemovitých věcí v katastru nemovitostí, nelze jím však měnit právní vztahy k nemovitým věcem (to může učinit pouze civilní soud). Podle § 36 katastrálního zákona z roku 2013 může taková chyba vzniknout a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru nebo b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007–100, je třeba „neurčitý pojem „zřejmý omyl“ obsažený v § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, [...] vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti – zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris – např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Omyl je přitom charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel.“ (Tento rozsudek se sice vztahuje ke katastrálnímu zákonu z roku 1992, avšak zdejší soud má s ohledem na to, že jelikož úprava institutu opravy chyby je v katastrálních zákonech z roku 1992 a 2013 téměř shodná, je tento rozsudek stále použitelný.) V dané věci je tedy

- klíčové, zda zápis trafostanice do katastru nemovitostí a s tím spojené oddělení pozemku p. č. X z pozemku p. č. X a změnu jeho druhu lze považovat za chybu v katastrálním operátu ve smyslu § 36 katastrálního zákona z roku 2013 či nikoli.
- 30 Zda se v daném případě jednalo o zřejmý omyl při vedení katastru, spočívající v zapsání budovy do katastru nemovitostí záznamem na podkladě listin, které nebyly způsobilé být podkladem pro takový postup katastrálního úřadu, je třeba posoudit s ohledem na příslušná ustanovení zákonů a prováděcích předpisů účinných v době, kdy katastrální úřad záznamem zapsal trafostanici do katastru nemovitostí. Konkrétně se jedná o katastrální zákon z roku 1992, ve znění účinném do 31. 8. 2000, zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění účinném do 31. 12. 2013. Dále je třeba přihlídnout k návodu pro vedení katastru nemovitostí ze dne 6. 4. 1999, č. j. ČÚZK 89/1999–23, jenž je interním normativním aktem aplikovaným katastrálními úřady, v důsledku čehož vytváří správní praxi těchto orgánů.
- 31 Z citovaných předpisů soud zjistil, že pro zápis v katastru nemovitostí dosud neevidované budovy byl vlastník povinen předložit a) geometrický plán, b) doklad o přidělení čísla popisného nebo evidenčního (pokud se přiděluje) a c) kolaudační rozhodnutí, podle něhož se také zapíše vlastník budovy, není-li jinou listinou prokázáno, že je vlastníkem někdo jiný. V dané věci osoba zúčastněná na řízení předložila pouze geometrický plán č. X ze dne 5. 6. 1998. Co se týče kolaudačního rozhodnutí, soud ze správního spisu zjistil, že je osoba zúčastněná nepředložila. Namísto něj byl předložen totiž přípis Ministerstva zemědělství ze dne 4. 8. 1999, podle něhož byla trafostanice zkolaudována rozhodnutím Městského úřadu Kladno ze dne 13. 2. 1992, č. j. Výst. 286/1992/Fe. Na straně 8 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že měl citované kolaudační rozhodnutí již ve sbírce listin z dřívější doby pod položkou výkazu změn č. X. Z něj vyplývá, že se povoluje užívání stavby posklizňové linky, jejíž součástí je mj. „TS“ (trafostanice), umístěné na pozemcích p. č. X, X, X, X a X. Ve výčtu pozemků, na nichž byla stavba posklizňové linky povolena, však není uveden pozemek p. č. X, na němž předmětná trafostanice (před vydělením pozemku p. č. X) skutečně stála. Žalovaný na tento rozpor poprvé sám upozorňuje na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde uvádí: „*Ze spisové dokumentace KÚ vyplývá, že dle Rozhodnutí Městského úřadu Kladno, Odbor výstavby, č. j. Výst. 286/1992/Pe ze dne 13. 2. 1992, nabytí právní moci dne 4. 3. 1992, bylo povoleno užívání stavby posklizňové linky na pozemcích KN p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X v k. ú. B. Dle tohoto rozhodnutí stavba obsahuje mimo jiné elektropřípojku a trafostanici (pozn. ZKI: na pozemku KN p. č. X) a vlastníkem je S. s. K.*“ (zdůrazněno soudem). Dále se žalovaný k tomuto rozporu vyjadřuje na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že ho nepovažuje za problematický, neboť k zápisu trafostanice do katastru nemovitostí došlo na základě notářského zápisu ze dne 25. 8. 1999, nikoli na základě jeho příloh. Skutečnost, že se v archivu příslušného stavebního úřadu nevyskytuje žádné kolaudační rozhodnutí, stavební povolení nebo územní rozhodnutí, nemá podle názoru žalovaného žádný vliv na řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, neboť katastrální úřad rozhoduje na základě listin, které má sám k dispozici.
- 32 Soud konstatuje, že kolaudační rozhodnutí ze dne 13. 2. 1992 je součástí správního spisu. Přímě z tohoto kolaudačního rozhodnutí však nevyplývá, že by se vztahovalo také na trafostanici na pozemku p. č. X (resp. původně na pozemku p. č.

X). V kolaudačním rozhodnutí je sice zmínka o TS, což patrně znamená trafostanice, ovšem nelze z něho dovodit, že se nachází na pozemku p. č. X. Pozemky, na nichž se nachází stavby, které jsou předmětem kolaudačního rozhodnutí, jsou přitom v rozhodnutí vyjmenovány a pozemek p. č. X mezi nimi není. V kolaudačním rozhodnutí je uvedeno, že odchylky skutečného provedení stavby od dokumentace ověřené ve stavebním řízení (umístění mostní váhy, nová TS) jsou vyznačeny v dokumentaci, nevyžadují zvláštní řízení. Z toho sice lze dovodit, že oproti ověřené dokumentaci byla postavena nová trafostanice, ovšem nevyplyne z toho, že by se nacházela mimo pozemky výslovně uvedené v kolaudačním rozhodnutí, mezi nimiž pozemek p. č. X nefiguruje. Ani rozhodnutí stavebního úřadu, která kolaudačnímu rozhodnutí předchází, nedokládají, že by součástí posklizňové linky měla být trafostanice na pozemku p. č. X. Sdělení Ministerstva zemědělství ze dne 4. 8. 1999, podle něhož trafostanice a elektropřípojka na pozemku p. č. X jsou součástí kolaudačního rozhodnutí ze dne 13. 2. 1992, je bez jakéhokoliv právního významu, neboť zmíněné ministerstvo není nadáno pravomocí poskytovat autoritativní výklad správních rozhodnutí vydaných stavebními úřady. Jde toliko o vyjádření právního názoru ústředního orgánu státní správy, v jehož gesci byla privatizace posklizňové linky ve vlastnictví S. s. K., s. p. Notářský zápis ze dne 25. 8. 1999 je rovněž bez jakékoliv relevance ve vztahu ke splnění podmínek pro provedení zápisu budovy trafostanice do katastru nemovitostí, neboť jde toliko o jednostranné prohlášení osoby, která si osobuje vlastnictví k této trafostanici. Ani tento notářský zápis není způsobilý podat závaznou interpretaci výroku kolaudačního rozhodnutí. Notářský zápis ani sdělení Ministerstva zemědělství nejsou listinami, které by mohly nahradit kolaudační rozhodnutí a být podkladem pro zápis budovy do katastru nemovitostí, neboť nepochází od stavebního úřadu. K výkladu výroku kolaudačního rozhodnutí pro účely zápisu budovy do katastru nemovitostí je příslušný výlučně katastrální úřad a žalovaný, resp. správní soud při přezkumu jimi vydaných rozhodnutí. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že kolaudační rozhodnutí skýtá oporu pro zápis budovy trafostanice na pozemku p. č. X (resp. nově X) do katastru nemovitostí. Žalovaný tento svůj závěr nikterak nevysvětlil, a to ačkoliv proti shodnému závěru katastrálního úřadu mířila jedna z odvolacích námitek.

- 33 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že předmětem řízení vedeného u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 19 C 121/2009 (ani řízení o odvolání a posléze i dovolání) nebyla otázka, zda stavba trafostanice na pozemku p. č. X byla zkolaudována, soudy rozhodovaly pouze o tom, zda je žalobkyně vlastníkem trafostanice, a o nároku na odstranění této stavby z pozemku p. č. X. Pakliže se civilní soudy v odůvodnění svých rozhodnutí vyjádřily i k otázce, zda kolaudační rozhodnutí dokládá, že se vztahuje i na trafostanici umístěnou na pozemku p. č. X, jde o úvahu, která nesouvisí s uplatněným nárokem, pouze tím soudy reagovaly na námítky účastníků civilního řízení. Krajský soud v Praze v rozsudku čj. 28 Co 662/2010–386 vysvětlil, že z pohledu posuzování oprávněnosti stavby není významné, zda stavba byla zkolaudována či nikoliv. Pouze jako *obiter dictum* doplnil, že stavba trafostanice byla předmětem rozhodnutí o povolení užívání ze dne 13. 2. 1992, jímž bylo povoleno užívání celé stavby areálu (str. 8 poslední odstavec). Vzhledem k tomu, že otázka, zda se kolaudační rozhodnutí vztahuje na budovu trafostanice na pozemku p. č. X, nebyla předmětem rozhodování civilních

soudů, nemohl žalovaný na tato rozhodnutí pouze odkázat, neboť jimi není vázán (nejedná se o rozhodnutí o předběžné otázce ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu). Pokud se snad ztotožnil se závěrem, který Krajský soud v Praze vyřknul jako *obiter dictum* v rozsudku čj. 28 Co 662/2010-386, a jeho argumenty, měl sám s odkazem na jednotlivé podklady pro vydání rozhodnutí, které jsou součástí správního spisu, vyložené jednotlivě a ve vzájemných souvislostech, přesvědčivě odůvodnit, proč se kolaudační rozhodnutí vztahuje na budovu na pozemku p. č. X, tedy je podkladem pro její zápis do katastru nemovitostí. Této povinnosti ovšem žalovaný nedostál. Jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný přezkoumá, zda se kolaudační rozhodnutí ze dne 13. 2. 1999 vztahuje i na trafostanici na pozemku p. č. X a případně v tomto směru doplní správní spis o další listiny. Následně ve věci vydá nové rozhodnutí, v němž výsledný závěr přezkoumatelně odůvodní.

- 34 Nepřezkoumatelnost závěru, že se kolaudační rozhodnutí ze dne 13. 2. 1992 vztahuje i na trafostanici, soudu nebrání v přezkoumání dalších žalobních námitek (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
- 35 Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s její odvolací námitkou, že k rozdělení pozemku došlo bez jejího vědomí a bez územního rozhodnutí; tím způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud konstatuje, že se žalovaný touto otázkou zabýval, a to na straně 11 a násl. napadeného rozhodnutí, kde odkazuje na v rozhodné době účinnou právní úpravu, konkrétně na Návod pro vedení katastru nemovitostí ze dne 6. 4. 1999, č. j. ČÚZK 89/1999-23, podle jehož bodu 4.1.2. se dosud v katastru nemovitostí nezapsaná budova zapisuje na ohlášení jejího vlastníka, po předložení příslušných listin. V rozhodné době účinná právní úprava nepožadovala souhlas stavebního úřadu, jakož ani vlastníka pozemku, na němž nově zapisovaná budova stojí, ani jeho jinou kooperaci při provádění záznamu. V dané věci nelze ani hovořit o účastenství vlastníka, neboť na záznam do katastru nemovitostí se podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 4. 1998, sp. zn. II. ÚS 315/98, nevztahuje správní řád z roku 1967, a tudíž se vůbec nejedná o správní řízení. K rozdělení pozemku p. č. X pak došlo proto, že budovy se v katastru nemovitostí evidují pouze na pozemcích evidovaných jako zastavěná plocha a nádvoří, přičemž podle § 11 odst. 1 zákona o půdě je zastavěnou součástí pozemku ta část, na níž stojí stavba, a části se stavbou bezprostředně související a nutné k jejímu provozu. Jeho umístění, tvar a velikost byly určeny geometrickým plánem č. X ze dne 5. 6. 1998, aniž by v rozhodné době účinná právní úprava vyžadovala souhlas vlastníka, vedení územního řízení, nebo vynětí pozemku evidovaného jako orná půda ze zemědělského půdního fondu. Tuto úvahu považuje soud za přezkoumatelnou, nikoliv ovšem za správnou. Žalobkyně v úvodu žaloby tvrdí, že nedává žádnou logiku, aby pro zápis budovy o ploše 32 m² byl oddělen pozemek o ploše 70 m², což dále akcentovala v replice ze dne 28. 7. 2016.
- 36 K tomu soud uvádí, že pakliže by se kolaudační rozhodnutí skutečně vztahovalo k trafostanici na pozemku p. č. X, opodstatňovaly by předložené listiny pouze provedení zápisu této budovy do katastru nemovitostí a v důsledku toho vymezení pozemku pod budovou (jde o vnitřní kresbu na geometrickém plánu č. X), nikoliv však jiné dělení pozemků. Podle § 4 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 190/1996 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných

práv k nemovitostem, ve znění zákona č. 210/1993 Sb. a zákona č. 90/1996 Sb., a zákon České národní rady č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění zákona č. 89/1996 Sb. („dále jen katastrální vyhláška“), se budovy v katastru nemovitostí evidují v souboru geodetických informací průnikem vnějšího obvodu s terénem nebo u netypických budov svislým průmětem vnějšího obvodu na terén. Katastrální úřad i žalovaný odkazem na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2697/2011 vydané ve věci civilní žaloby na určení vlastnictví trafostanice a její odstranění akceptovali, že plocha zastavěného pozemku, na němž se nachází budova trafostanice, je vymezena § 11 odst. 1 zákona o půdě. Tuto úvahu má soud za nesprávnou. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě definuje pojem zastavěná část pozemku pro účely rozhodování zákona o půdě, neboť podle tohoto ustanovení nemohou být vydány dle zákona o půdě pozemky, které byly po přechodu vlastnictví na stát zastavěny. Jelikož pozemek může být zastavěn i jen zčásti, byl vymezen pojem zastavěná část pozemku. Toto ustanovení nikterak nesouvisí s evidencí pozemků ani jiných nemovitých věcí v katastru nemovitostí. Nejde o ustanovení, které by bylo speciální či alespoň komplementární k výše citovanému § 4 odst. 1 písm. b) katastrální vyhlášky.

37 Stejně tak nelze akceptovat argumentaci bodem 1.13 přílohy k vyhlášce č. 357/2013 Sb., správně však bodem 1.13 přílohy ke katastrální vyhlášce, za jejíž účinnosti byl proveden zápis budovy do katastru nemovitostí. Toto ustanovení toliko charakterizuje pozemek, jemuž lze přiřadit druh pozemku „zastavěná plocha a nádvoří“ tak, že jde o pozemek, na němž je postavena budova podle § 2 odst. 1 písm. b), d) a e) katastrálního zákona, včetně nádvoří podle § 1 odst. 2 písm. a) této vyhlášky (tj. plocha příslušející k budově, včetně rozestavěné, a obsahující dvůr, vjezd, drobné stavby a pozemky jiného druhu než zastavěné plochy a nádvoří, které nesplňují podmínky pro tvorbu parcel podle § 3 odst. 5 této vyhlášky), vyjma skleníku, který je v katastru evidován jako budova, postaveného na zemědělském nebo lesním pozemku a budovy postavené na lesním pozemku. Z tohoto ustanovení nelze dovodit, že by za účelem promítnutí budovy do katastru nemovitostí bylo třeba pozemek pod ní vymezit tak, aby zahrnoval i dvůr, vjezd, drobné stavby apod.

38 Z toho tedy plyne, že souhlas vlastníka pozemku pod zapisovanou budovou a územní rozhodnutí o dělení pozemku nebylo třeba tehdy, jestliže mělo dojít pouze k zápisu budovy do katastru nemovitostí. V takovém případě mohla být budova promítnuta do katastru nemovitostí (při předložení všech potřebných listin) podle polohového a geometrického určení jako průnik vnějšího obvodu budovy s terénem. Tomu ovšem geometrický plán č. X neodpovídá. Pokud by měl být zapsán tento geometrický plán jako celek, pak k jeho promítnutí do souboru geodetických informací nepostačuje předložit kolaudační rozhodnutí týkající se budovy trafostanice, ale též územní rozhodnutí o dělení pozemku a právní titul pro zápis změny právních vztahů do katastru nemovitostí, která by vyžadovala dělení pozemku. Takové listiny však předloženy nebyly. V tomto případě by se totiž nejednalo o prostý zápis budovy do katastru nemovitostí, nýbrž i o dělení pozemku ve vlastnictví žalobkyně, což bez jejího souhlasu pochopitelně není možné (samotná legální existence stavby na cizím pozemku není důvodem pro to, aby vlastník stavby zasahoval do polohového a geometrického určení pozemku obklopujícího

stavbu). Rozhodnutí žalovaného vychází z nesprávného právního názoru, že zápis budovy do katastru nemovitostí opodstatňuje bez dalšího vymezení stavebního pozemku týkajícího se této budovy ve větším rozsahu, než odpovídá § 4 odst. 1 písm. a) katastrální vyhlášky. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné, což je důvodem pro jeho zrušení dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vycházet z toho, že zápis budovy trafostanice, jsou-li k jeho provedení předloženy všechny potřebné listiny, lze provést toliko způsobem dle § 4 odst. 1 písm. a) katastrální vyhlášky, nikoliv ve větším rozsahu (ledaže by to bylo podloženo dalšími listinami opodstatňujícími dělení původního pozemku p. č. X).

- 39 Konečně žalobkyně namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na pokyn Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. X ze dne 1. 12. 2012, č. j. ČÚŽK 26730/2012-22, podle něhož se změna druhu pozemku do katastru nemovitostí zapisuje na základě ohlášení vlastníka, ale sám při zápisu trafostanice do katastru nemovitostí v roce 1999 postupoval odlišně. Soud však konstatuje, že při zápisu trafostanice do katastru nemovitostí žalovaný postupoval podle tehdy účinné právní úpravy, konkrétně podle návodu pro vedení katastru nemovitostí ze dne 6. 4. 1999, č. j. ČÚŽK 89/1999-23. Odkazuje-li žalovaný na straně 10 napadeného rozhodnutí na pokyn Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 41 ze dne 1. 12. 2012, č. j. ČÚŽK 26730/2012-22, účinný v době vydání napadeného rozhodnutí (v době rozhodnutí soudu však již neúčinný), pak pouze nad rámec odvolací námítky navrhuje žalobkyni způsob, jímž mohla v době vydání napadeného rozhodnutí druh pozemku p. č. X (resp. jeho části) změnit, není-li spokojena se stávajícím stavem. Odkaz na tento pokyn proto není v rozporu s tím, že žalovaný postupoval při přezkumu prvostupňového rozhodnutí podle tehdy účinného návodu pro vedení katastru nemovitostí ze dne 6. 4. 1999, č. j. ČÚŽK 89/1999-23, a nezakládá zmatečnost napadeného rozhodnutí. Námitka je nedůvodná. Jinou věcí je, že žalovaný vycházel z nesprávného právního názoru, pokud jde o polohové a geometrické promítnutí budovy do souboru geodetických informací (k tomu viz výše).
- 40 Vzhledem k tomu, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu lze v případě její důvodnosti „pouze“ zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, nemohl soud rozhodnout ve výroku o tom, jak má žalovaný dále postupovat (tedy že má pozemky p. č. X a X sloučit a dále evidovat s druhem pozemku ostatní plocha a budovu trafostanice zapsat v novém řízení za účasti vlastníka pozemku, na němž se budova nachází, na základě rozhodnutí stavebního úřadu, jehož předmětem bude tato budova na uvedeném pozemku). Právní názor, jímž je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), formuloval soud v závěru odstavců 33 a 38 shora.
- 41 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení, přičemž tyto náklady soud vyčíslil na částku 3.000 Kč představující soudní poplatek za podání žaloby podle položky 18 bod 2 písm. a) Sazebníku soudních poplatků zaplacený žalobkyní; tuto částku je žalovaný povinen žalobkyni uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí v tomto řízení soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu